

TINEJDŽER U IZGNANSTVU

DNEVNIK NIKA TVISPA III

C. D. PEJN

Prevela

Leticija Martini

■ Laguna ■

Naslov originala

C. D. Payne

YOUTH IN EXILE

THE JOURNALS OF NICK TWISP

Copyright © 1993, 1995 by C. D. Payne

Translation Copyright © 2007 za srpsko izdanje, LAGUNA

Za Džoj

NOVEMBAR

PETAK, 21. novembar

A šta biste vi uradili na mom mestu? Da ste četrnaestogodišnji maloletni intelektualac koga ocrnjuju svi bivši prijatelji, da vas ganja policija iz tri okruga, a još ste zaglavili bogu iza leđa, 150 kilometara od aerodroma koji vam je jedina nada da pobegnete.

Kada sam juče bio suočen s tom nedoumicom, izabrao sam jedino razumno rešenje. Prebacio sam problem na Fransoa Dilindžera, svoj uvek dosetljivi, uvek sociopatski alter ego.

„Daj mi 20 centi“, odlučno je rekao i u stilu Žan-Pola Belmonda prstom prešao preko senzualne usne.

Uzeo je pružene novčiće i ubacio ih u telefonski aparat pored sušene govedine i kopči za sigurnosne pojaseve, izloženih na pumpi *Irmin brzi benzin* na ulazu u Jukaju u Kaliforniji. Počeo je prepone i onda okrenuo broj.

„Halo“, rekao je Fransoa, „molim vas Tinu Menion. Ja sam Nik. Nik Tvisp, njen prijatelj iz škole.“

Četrdeset minuta kasnije, jurili smo prema jugu kroz crnu noć na autoputu 101. Tina je vozila veliki bjuik karavan isto kao što je pisala članke za školske novine: loše, ali s čudnim erotskim nabojem. Ima vatrene crne oči, gladak maslinasti ten, zanimljivo prćast nos i dobro građeno novinarsko telo.

„Jesi li siguran da ne želiš da te odvezem sve do San Franciska, Nik?“, upitala je.

„Ne, hvala, Tina. U Santa Rosi mogu da uhvatim autobus za aerodrom. Vrlo sam ti zahvalan što si na Dan zahvalnosti došla da mi pomogneš.“

„Praznici su mi užasno dosadni“, odgovorila je. „Osim toga, moram češće da vežbam noćnu vožnju. Dobila sam vozačku prošlog meseca. Zašto svi ti automobili tako žmirkaju farovima?“

„Pa, Tina, mislim da treba da ugasiš duga svetla kada ti se neko približava iz suprotnog smera.“

„Ma kakvi, Nik, pa ionako ništa ne vidim.“

„Ah“, odgovorio sam i ležerno oslonio kolena na upravljačku tablu, dok su pokraj nas jurila ogromna stabla.

„Nik, ti baš imaš sreće. Putuješ u Indiju na školovanje. Koliko dugo ćeš biti tamo?“

„Pa, verovatno osam ili devet godina.“

„Čoveče! A ni kofer nisi poneo!“

„Hm, nisam. Kupiću sve što mi treba u Puni. Čeka me 10.000 rupija.“

„Nedostajćeš nam u *Gimnaziji Redvud*, Nik.“

„Hvala, Tina“, rekao je Fransoa, opustio moja napeta kolena i primakao se zavodljivoj vozačici. „Znaš, Tina, ti si verovatno poslednja Amerikanka koju ću videti kao tinejdžer.“

„Stvarno, Nik?“

„Da“, potvrdio je Fransoa. „I drago mi je što si to upravo ti.“

„Zašto, Nik?“, upitala je. Njen meki glas bio je prava suprotnost čvrstom stopalu na papučici za gas.

„Zato što si tako posebna.“

„Ma nisam ja ništa posebno.“

„Jesi, jesi“, rekao je Fransoa. „Pametna si, lepa i odlično pišeš.“

„Stvarno misliš da dobro pišem, Nik?“

„Da, talentovana si, Tina. Onaj intervju sa mnom koji si napisala nakon što sam dobio stipendiju zaista me je dirnuo do dna bića.“

„Gospodin Perkins kaže da još moram da radim na strukturi rečenica.“

„Tvoje rečenice su savršene, Tina“, rekao je Fransoa. „Sve tvoje strukture su savršene.“

„Nik, šta si ono rekao, kada ti avion poleće?“

„Tek u 7 i 5 ujutro“, odgovorio je Fransoa.

Pet minuta kasnije bili smo parkirani iza gomile starih guma pored zamračene benzinske pumpe; naši jezici žudno su razmenjivali preostali ukus sosa od brusnica i nadeva s žalfijom. Kada sam posegnuo za privlačnim konveksnim oblicima ispod njene bluze, osetio sam kako mi neka ruka polako otvara patentni zatvarač nad gromovitom erekcijom.

„Nik“, prošaputala je Tina, „evo ti oproštajnog dara od žena Sjedinjenih Država.“

Tri minuta kasnije, četrnaest godina opasno potiskivanog libida pohrlilo je u toplinu usta Tine Menion. Činilo se da joj to ne smeta.

Fransoa, još napaljen, hteo je repete. „Tina“, preklinjao je kroz izmaglicu ekstaze, „idemo do kraja!“

„Žao mi je, Nik“, rekla je, popravila odeću i upalila motor. „Moram da budem verna svom dečku.“

Dvadeset dva sata kasnije, dok se svet i dalje okreće oko mene, uživam u tih nekoliko minuta nasamo u mraku s Tinom. Bog je očigledno izmislio tu razbibrigu kao podsticaj da nastavimo da se probijamo kroz mrak puberteta. To je svetlo na kraju tunela – tunela koji možeš da raspoznaš i ako nisi Sigmund Frojd.

Da, stigao sam na avion za Bombaj.

Ne, nisam u Indiji.

U poslednjem trenutku iskrcao sam se u Los Anđelesu. Nema šanse da živim 18.000 kilometara od Šini Sonders. Čak i ako (trenutno, bar se tako nadam) prezire smog koji udišem. Pomoglo je i to što mi je sused u avionu, preduzimljivi Pakistanac, ponudio 150 dolara za kartu. I dodao još stotku za moj pasoš!

* * *

SUBOTA, 22. novembar

Već drugi dan sam u Los Angelesu. Bar zasad, nisam bio prisiljen da postanem beskućnik. Stanujem u mikroskopskom stančiću moje sestre Džoane u Marini del Rey. I nije tako pretrpano kako biste očekivali: Džoana je trenutno na putu, posluhuje hranu u nekom avionu. Kimberli, njena slatka ali sumnjičava cimerka, oklevajući me je pustila u stan nakon što sam pomeno nekoliko intimnih pojedinosti o Džoani koje bi znao samo član porodice (ili ucenjivač iz Poreske uprave).

I dalje sumnjičava, Kimberli je odbila da mi pozajmi ključ, pa se nisam usudio da izađem iz stana. Da bih odvratio misli od svoje očajne situacije, gledam televiziju i jedem Džoanine skromne zalihe hrane (sve u kuhinji označeno je imenom vlasnice). Kimberli je pristala da mi proda dve limenke dijetalne pepsikole, po ceni nešto višoj od uobičajene. Na postdiplomskim je iz ekonomije na *Univerzitetu južne Kalifornije*, pa je valjda moj dolazak shvatila kao priliku za vežbu. Da ne moram strogo da pazim na novac, ponudio bih da unajmim ključ od stana.

Svakih nekoliko sati moram da izbrišem poruke koje policija ostavlja na Džoaninoj telefonskoj sekretarici. Ne znam zašto misle da moja sestra zna gde sam. Ne viđamo se više od dvaput godišnje. Gotovo nikad ne razgovaramo telefonom. (Iskreno govoreći, niko u mojoj porodici ne voli naročito ostale članove. Možda nam je ta nesklonost najjača porodična spona.)

Dok sam brisao poruke, naišao sam i na nekoliko sladunjavih od „Filipa“, verovatno Džoaninog uglednog oženjenog fizičara iz Santa Monike. Naziva svakog sata i kulturnim ali paničnim glasom moli da Džoana „prestane da se glupira“ i „da ne preduzima nikakav očajnički korak“. Ne znam o čemu je reč, ali nadam se da je dovoljno ozbiljno da mi dâ neku moć nad Džoanom kad mi zatreba. Pitao sam Kimberli ima li moja sestra nekih problema, ali ona se bacila u popovanje o tri nestala

keksa i neobjašnjivom padu nivoa mleka. Kao i obično, Fransoa je poricao da o tome išta zna.

2 i 30 posle podne. Na televiziji nema ničega osim utakmice fudbalske ekipe *Univerziteta južne Kalifornije*. Gledam u čast svom bivšem prijatelju Faziju, nadobudnom sportisti čija je izazovna majka nedavno pokušala da me zavede. Pitam se hoće li je tata ponovo pozvati da izađu uprkos tome što je njen muž podigao tužbu protiv njega. Tata je upravo ostavio poruku Džoani u kojoj izražava želju da me zadavi golim rukama. Možda mu je keva javila da obustavlja isplate za moje izdržavanje. Dobro je što će tata možda uskoro u zatvor zato što je napunio betonom auto bivše devojke. Prisilni boravak u zatvorenom trebalo bi da mu pruži priliku da se smiri.

3 i 30 posle podne. *Univerzitet južne Kalifornije* vodi sa 62:14, a publika i dalje traži krv. Pitam se da li je tamo i Bruno Preston, prvi Šinin ljubavnik. Možda dođe do stampeda pa ga izgaze. Ali s obzirom na to kako me služi sreća, to nije baš verovatno. Jedna od predvodnica navijača Trojanaca liči na Mili Filbert, nevernu devojku mog bivšeg prijatelja Levaka, koja me je otkucala kako bi od istražitelja u Berkliju mogla da pokupi nagradu od 10.000 dolara. Fransoa je mrzi, ali moram iskreno da se zapitam ne bih li na njenom mestu i ja učinio isto. Ko ne bi za lepu sumu još danas izdao prijatelje?

Upravo sam nazvao bolnicu u Santa Krusu. Bernis Linč se probudila iz sedativima izazvane kome i očekuju da će se potpuno oporaviti. Kakvo olakšanje za moju savest. Čime ne želim da kažem, kako je Fransoa odmah istakao, da sam ja na bilo koji način odgovoran za to što je progutala pilule. Da sam neomiljen i nesrećan kao ona, verovatno bih i ja pozeleo da sasvim skončam. Štaviše, ni sada mi ta ideja ne zvuči tako loše. Jedino što bih zaista voleo da vidim jeste koliko bodova će u drugom poluvremenu ostvariti *Univerzitet južne Kalifornije*.

5 i 15 posle podne. Konačni rezultat je 83:17. Keva je upravo ostavila poruku Džoani da joj se javi i dodala je: „Tvoj grozni

brat je odleteo u Indiju. Nadam se da će tamo ostati i da se više nikada neće javiti!“ Pitam se da li bi psiholozi rekli da od svojih roditelja primam poruku koja glasi „prestani da postojiš“.

Na današnji dan pre mnogo godina ubili su Kenedija. Mislim da sad znam kako se osećao.

NEDELJA, 23. novembar

Džoana se vratila. Uteturala je jutros u 1 i 30 raščupane kose, razmazane šminke, s tamnim podočnjacima. To što me je našla kako spavam u njenom krevetu nije joj popravilo raspoloženje.

„Koji kurac ti tu radiš?“, upitala je paleći svetlo i bacajući na pod putnu torbu.

„Oh, zdravo, Džoana“, promrmljao sam i protrljao oči. „Imala si težak let?“

„Ponavljam, koji kurac ti radiš ovde? Nik, jesi li se opet uvalio u nevolje?“

„Pa“, uzdahnuo sam, „došlo je do nekoliko nesporazuma s policijom. Ali sve je u redu. Svi misle da sam u Indiji.“

„O, moj Bože!“, uzviknula je i sručila se u fotelju. „Samo mi je još to trebalo. Uza sve ostalo.“

„Šta je, Džoana?“, upitao sam. „Filip te stalno zivka i ostavlja poruke da ne činiš nikakve gluposti.“

„Ne želim da razgovaram s tim čovekom!“, vrisnula je. „Ako ponovo nazove, reci mu da će zažaliti. I to veoma!“

„Šta se dogodilo, Džoana?“

„To te se ne tiče. Nik, ne možeš ostati ovde. Moraš da ideš!“

Progutao sam knedlu. „Sada? Usred noći?“

„Pa dobro, možeš da ostaneš do sutra. Ali miči se sa mog kreveta. Moram da budem sama. Možeš da spavaš na sof i u dnevnom boravku.“

„Ne mogu. Kimberli je rekla da je to njena sofa i da ne želi da joj upropašćavaju nameštaj. Zato sam ovde.“

„E pa onda spavaj na podu. Tepih u dnevnom boravku je mekan.“

Moja sestra je lagala. Na podu je bilo približno jednako mekano kao što bi bilo i na betonu. Morao sam da se premeštam svakih deset minuta da bih ublažio nesnosan pritisak na birane delove svog kostura. Ustao sam u sedam i pet s osećajem kao da sam noć proveo u industrijskoj mašini za sušenje rublja.

Dok sam navlačio jedinu odeću koju sam poneo (i čarape i donje rublje bili su na meni već četiri dana!), neki čovek odeven u skupu trenerku iskrao se iz Kimberline sobe. Moglo mu je biti nešto preko dvadeset godina, bio je visok oko 180, vrlo preplanuo, s iskrzanom crnom kosom i tamnim očima koje su ubrzano treptale.

„Ti si sigurno Nik“, trepćući je rekao.

„A ti si sigurno Davitelj sa Vest sajda“, odgovorio sam. Nasmešio se. „Ne, ja sam Mario, Kimberlin prijatelj. Dolazim kasno i odlazim rano. Veoma sam zauzet.“ Pogledao je na sat, a onda i na drugi koji je nosio na drugoj ruci. „Uh, kasnim na džoging. Moram da idem.“

I nestade kroz vrata.

Opa, Kimberli ima dečka. Pitam se koliko to naplaćuje.

2 i 10 posle podne. Moja sestra je izašla iz svoje sobe u 11 i 30. Odevena u donji deo trenerke i jeftin džemper, izgledala je upravo onoliko odmorno koliko i ja.

„Još si tu?“, upitala je.

„Aha“, odgovorio sam.

„Jesi li doručkovao?“

„Nisam.“

„Hoćeš da izađemo napolje?“

„Može.“

Iako do kafića na Bulevaru Venis nije bilo više od 400 metara, Džoana je uzela svoju staru smeđu hondu sivik. Jednom

Tvisp, uvek Tvisp. Spustio sam prozor i udisao topli povetarac s okeana. Kasni novembar, a tu je još leto. Nije ni čudo što se ljudi takmiče ko će se pre doseliti u ovaj grad.

Džoana je pričevala da pojedem palaćinke s orasima, a onda se bacila na ispitivanje.

„Pa, da čujemo celu ogavnu priču“, uzdahnula je i otpila gutljaj iz već šeste šoljice kafe. Na tanjiru se hladio njen netaknuti omlet.

„Zar nećeš pojesti jaja?“

„Neću, Nik. Možeš ti da ih pojedeš. Ja bih ionako samo povratila.“

Dok sam dohvatao njen tanjir, u glavi mi je zazvonio poznati alarm. „Džoana, nisi valjda... trudna?“ Posle moje majke, Džoana je na mom spisku poslednja kandidatkinja za majčinstvo.

„To te se ne tiče“, razdražljivo je odgovorila. „Ženin reproduktivni sistem ne tiče se nikoga osim nje. Drugi ne smeju da se petljaju.“

„Pod drugima misliš na Filipa?“, upitao sam.

„Posebno na tog lažljivog degenerika“, odgovorila je Džoana. „A sad, da čujem, zašto te ganja policija?“

Budući da Džoana može da me prozre kao da sam od celofana, prilično tačno i detaljno morao sam da joj ispričam šta se dogodilo prošle nedelje. Ozbiljno me je saslušala, povremeno odmahujući glavom dok sam pričao najgore pojedinosti.

„Nik“, rekla je, „pre pola godine bio si samo običan štreber-uvlakač. Šta ti se desilo?“

„Nisam sasvim siguran“, zamišljeno sam odgovorio. „Zaljubio sam se u Šini. Samo želim da budem s njom. Sve ostalo je veliki nesporazum.“

„Ma hajde, molim te. Možda bi jednostavno trebalo da se predaš i suočiš s posledicama.“

„Džoana, ne mogu! Ne ide mi se u zatvor. Kako bih se posle ikada upisao na pristojan fakultet?“

Džoana je uzdahnula i nastavila da pije kafu. Ako jeste trudna, pomislio sam, dete sada već pravi salto od prevelike doze kofeina.

„I tako, svi misle da si u Indiji?“, upitala je.

„Da. Ovde me niko neće tražiti.“

„Ali uskoro će saznati da se nisi pojavio u školi u Indiji.“

„Da, ali Indija je, srećom, vrlo velika zemlja. Tamo mogu da me traže godinama. Dotad bih mogao da dobijem stipendiju i upišem se na Stanford pod lažnim imenom. Kevu i ćaleta ionako nije briga. Drago im je što su me se rešili. Tako su rekli u porukama ostavljenim na tvojoj telefonskoj sekretarici.“

„Šta se desilo s mojim porukama?“, upita Džoana. „Traka je bila prazna.“

„Stvarno?“, nedužno sam rekao. „Možda sam ih zabunom obrisao.“

„Pa, našem groznom ocu verovatno nećeš nedostajati. Za kevu ne znam. Sad mi je žao što sam mu pozajmila novac za kauciju. Verovatno ga nikad više neću videti. A bio bi mi potreban za... za moje troškove.“

„Tata je u komi“, složio sam se. „On je poslednja osoba kojoj bih ikad pozajmio novac.“

„Učinila sam to samo zbog tebe, Nik! Da ne bi morao da živiš s kevom i Lensom.“

„Znam, Džoana. I zahvalan sam ti. Izgleda da sam napravio zbrku i u tvom životu.“

„Ne brini se“, uzdahnu Džoana. „Već je ionako haotičan. A zbrku je napravio pravi profesionalac.“

„Džoana“, rekao sam preklinjućim tonom, „mogu li da ostanem nekoliko dana kod tebe? Samo dok ne nađem posao i stan?“

„Nik, pa tebi je tek četrnaest godina!“

„Znam, ali sam zreo za svoje godine.“

Džoana zastenja. „Mislim da ću se ubiti. Ponekad mi se čini da je to jedini izlaz.“

„Stvarno?“, upitao sam, zaintrigiran. „I ja često tako mislim.“

„U gimnaziji sam bila vrlo sklona samoubistvu“, poveri se Džoana.

„Jesi li zato izlazila sa svim onim momcima iz škole za auto-mehaničare?“

„Pazi šta pričaš!“, odgovorila je.

I to sam već čuo.

6 i 30 posle podne. Džoana je na kraju popustila i dala mi rezervni ključ. Rekla je da mogu da ostanem „samo nekoliko dana“. A policijskom detektivu iz Berklija koji je nazvao danas poslepodne rekla je da me mesecima nije videla i da misli da je njen brat „negde u Indiji. Svi smo veoma zabrinuti za njega.“

„Eto, nadam se da si zadovoljan“, rekla je spuštajući slušalicu. „Sad mogu da me tuže za ometanje policijske istrage i skrivanje begunca.“

„Hvala ti, Džoana“, rekao sam. „Nadam se da ću jednog dana moći da ti uzvratim.“

„Šta hoćeš time da kažeš?“

„Da sam ti veoma zahvalan, Džoana. Da nije tebe, bio bih na ulici.“

„Pa, uskoro bi mogao tamo da se nađeš“, turobno je odgovorila. „Ponavljam ti, Nik, ja ne mogu da budem odgovorna za tebe. Imam sopstvenih problema.“

Da bih i konkretno pokazao zahvalnost, usisao sam tepihe, otišao da kupim hranu (od svog novca!) i skuvao ukusnu večeru (čuvene svinjske kotlete sa sirom i ljutim papričicama gospođe Krempton). Čak sam pozvao i Kimberli, kojoj, čini se, nije bilo drago kada je čula da ću ostati još neko vreme.

Neposredno pre večere Džoana se u svojoj sobi na sav glas svađala s nekim preko telefona (nagađam da je to Filip). To obnavljanje emocionalne krize smanjilo joj je apetit. (Nadam se da je dete dovoljno pametno da sačuva nekoliko kalorija za takve dane.) Dok je Džoana nabadala hranu, Kimberli je jela kao

prava ljupka ali gladna republikanka, kako se izjasnila. Rekla je da su ona i Mario nedavno obišli Predsedničku biblioteku Ronalda Regana i da ih je veoma nadahnula. Budući da sam bacio oko na njenu sofu, slušao sam je s lažnim zanimanjem. Uz desert (pitu od bundeva, za kojom sam čudno žudeo otkako sam zbog okolnosti morao da je propustim za Dan zahvalnosti), Kimberli je blebetala o „sjajnim seminarima o marketingu“ na *Univerzitetu južne Kalifornije*.

To mi je bila dobra prilika. „Kad već govorimo o marketingu, Kimberli“, rekoh, „zanimalo bi me jesi li zainteresovana da mi iznajmiš svoj kauč. Recimo, između 11 uveče i 8 izjutra?“

„U koju svrhu?“, upitala je, drsko uzimajući poslednji komad moje pite.

Morao sam da se setim da republikanci uvek očekuju najveći komad kolača. „Mislio sam da spavam na njemu“, rekao sam. „Neće se mnogo istrošiti. Imam samo 60 kilograma.“

„Koliko si spreman da platiš?“, upitala je nameštajući naočari. Nosi skupe naočari s okvirom od kornjačevine, koje njenim blistavim plavim očima daju lažni izgled aristokratske inteligencije.

„Može li dolar na noć?“

Kimberli se namršti. „Ne mogu da ti ga iznajmim tako jeftino, Nik. Mislim da je pet dolara na noć bliže tržišnoj ceni.“

Pogodili smo se za tri dolara na noć, pod uslovom da između mog tela i kauča uvek bude bar jedan čaršav.

Džoana je rastreseno pristala i (besplatno) mi pozajmila čaršave. Kada smo sve ugovorili, platio sam Kimberli pet noći unapred. Zadovoljno ih je strpala u džep i povukla se u svoju sobu, prepustajući meni da operem sudove.

I ona misli da je odličan pregovarač. A bez obzira na svoje ograničene prihode, bio bih platio i deset dolara na noć samo da izbegnem onaj grozni tepih. Možda i više.

10 i 15 uveče. Neko je upravo zvonio iz predvorja, a Džoana je toj osobi rekla da „odjebe i skoči s mola u Santa Moniki“. Mislim da je osoba tada otišla.

11 i 30 uveče. Mario je upravo došao na svoje noćno znate-već-šta.

„Zdravo, Mario“, rekoh.

„O, zdravo, Nik. Dozvoljeno ti je da spavaš na tom kauču?“

„Kimberli mi ga je iznajmila“, odgovorio sam.

„Da, kladim se da jeste“, rekao je, trepnuo i pogledao na oba sata. „Do đavola, kasnim.“ Okrenuo se i tiho ušunjaio u spavaću sobu svoje ljubavnice.

Počinje da me obuzima kajanje zbog najma kauča. Osim što je mek kao vata, Kimberlin kauč je najmanje petnaest centimetara kraći od mene.

Kada već pominjem akutne patnje, pitam se gde je sada Šini. Pitam se da li se brine kako mi ide u dalekoj, egzotičnoj Indiji. Slušaj, dušo, gde god da si, evo i telepatske ljubavne poruke: *Bićemo ponovo zajedno, i to uskoro! Naći ću način.*

PONEDELJAK, 24. novembar

Puštam brkove. Nisam se obrijao od četvrtka pa mi se iznad gornje usne pojavila tamna senka. Nadam se da ću tako izgledati dovoljno staro da niko neće pomisli kako bih morao u školu.

Odlučio sam da se nakratko odmorim od školovanja dok ne sredim svoj urušeni život. U sadašnjem emotivnom stanju mislim da ne bi bilo pametno otići u treću drugorazrednu gimnaziju. Osim toga, upravo sam u *Los Angeles tajmsu* pročitao da se nastavnici spremaju da štrajkuju. Izgleda da je u školama još veći haos nego inače. Srećom, Džoana je oduvek mrzela školu pa ne verujem da će tražiti da se što pre izložim obrazovnoj tiraniji.

Posle doručka (našao sam dobre krofne u prodavnici na susednom uglu), prošetao sam se Marinom del Reja. U marini je bilo mnogo skupih jahti, ali ko je dozvolio da sagrade toliko ružnih modernih zgrada? Džoanina posebno bode oči – velika narandžasta kutija s lažnim patuljastim balkonima tu i tamo utr-

panim ispod prozora. Gornji spratovi verovatno imaju pogled na okean, ali Džoanini prozori gledaju na sivi zid susedne zgrade. Ali bar je graditelj verovatno dobro zaradio i sad uživa u aktivnom seksualnom životu.

Posle šetnje odvezao sam se autobusom u Santa Moniku kako bih hitno kupio nešto odeće. U trgovačkom centru radnici su postavljali božićne ukrase, tako da sve počinje da poprima svečani izgled. Nakon što su mi curile sline nad najnovijim laptopima u prodavnici kompjutera, našao sam jeftinu prodavnicu na Bulevaru Linkoln u kojoj je bila velika rasprodaja posle Dana zahvalnosti. Kupio sam šest pari polovnih gaća, osam pari čarapa koje se uglavnom podudaraju (i nemaju rupa), dva para farmerki, pet košulja, gotovo nove patike i pomalo izgreban album Ravija Šamara. To me je ukupno došlo 46,12 dolara, a ljubazna gospođa na blagajni nije mi uračunala porez kada je čula da je siroti Fransoa beskućnik. Zatim sam otišao u jeftinu parfimeriju i kupio četkicu za zube (dosad sam koristio Džoaninu), žilet (takođe), dezodorans, puder za stopala, beležnicu (za moj, ajoj, rukom pisani dnevnik), lek za akne i tri kondoma (za slučaj da nešto iskrsne). To me je koštalo 21,08 dolara. Bogami, naučio sam lekciju. Uбудuće ću uvek imati spakovan kofer za hitne slučajeve. Mislim da bi to bilo pametno svakom tinejdžeru.

Kad sam se vratio u (prazan) stan, svukao sam već zapečenu odeću (kakvo olakšanje!) i pregledao Kimberlinu neurednu sobu. Na neobojenom radnom stolu bile su gomile dosadnih udžbenika iz marketinga i stari IBM-ov PC (pravo kameno doba – nije imao čak ni XT). U fioci njenog noćnog ormarića našao sam nešto zanimljivo: kutiju prezervativa, tri primerka *Plejerla* (detaljno prelistana) i veliki vibrator na baterije (koji je blago mirisao na znate već šta).

Pogledao sam frajere u *Plejerlu*. „Pa i nisu nešto“, promrmljao je Fransoa. Nisam mu pomenuo da su oni, za razliku od mog alter ega, svi u ležećem položaju. Kimberlinu štednu knjižicu našao sam u fioci ispod crvenih čipkanih gaćica. Samo

što se nisam onesvestio kada sam video stanje na računu. Iako u ovom trenutku ima 48.729 dolara i 71 cent, Kimberli mi naplaćuje tri dolara za noć spavanja na onom bednom kauču. Da bih joj uzvratio na samilosti, probušio sam rupu na svim prezervativima. Osim toga, razmontirao sam njen vibrator i napravio kratki spoj kod baterija. Tako počinje najgora noćna mora svakog republikanca: klasni rat.

7 sati uveče. Džoana se vratila sa razgovora s psihoterapeutom i osećala se malo bolje. Pocepala je telegram (od Filipa?) ne pročitavši ga i pavela me na večeru u meksički restoran na trgu u Venisu. Na detetovo olakšanje, pojela je gotovo celu enčiladu. Ali pitam se jesu li dve margarite s jagodama bile dobra ideja.

Džoana kaže da s brkovima izgledam kao „nadobudni maloletni žigolo“. Nisam siguran, ali mislim da mi to laska. Dok sam završavao flan (krema od jaja s latinoameričkom maskom), čuo sam kako muškarci za susednim stolom razgovaraju o „rezidualnim pravima“. Mislim da su na neki način povezani s filmskom industrijom. Možda su uticajni agenti. Gutali su pića kao bogati poslovni ljudi. Već sam tri dana u ovom gradu, a još nisam video ni jednu jedinu zvezdu. Uskoro ću morati na hodočašće u Holivud.

11 i 30 uveče. Mariju ni traga ni glasa. Kao i ja, Kimberli će na počinak u hladnom zagrljaju seksualne osujećenosti. Ali ona bar ima udoban krevet. Čini mi se da je meni upravo pukla kičma.

UTORAK, 25. novembar

Jutros dok se Džoana spremala za let, nazvala je gospođa pandurova žena, naša majka. Slušao sam na aparatu u dnevnoj sobi. „Džoana, zašto mi ne uzvraćaš pozive?“, pitala je keva.

„Žao mi je, majko, bila sam u gužvi.“

„Tvoj će me brat koštati života. Nestao je! A oni grozni ljudi u indijskom konzulatu tako su nepristojni. I što je još gore, tvog oca i mene možda će tužiti za odštetu za požar u Berkliju.“

„Žao mi je, kevo. Kako mogu da ti pomognem?“

„Džoana, dušo, da li bi mogla da iskoristiš jednu od svojih besplatnih karata i odletiš u Bombaj da potražiš Nika?“

„Molim!“, uzviknula je Džoana.

„Nije se pojavio u školi u Puni.“ (Keva je to izgovorila „u Pani“.) „Zamolila sam Lensa, ali on odbija da ode. Kaže da je sva sreća što smo ga se oslobodili.“

I ti si meni drag, Lens!

„Kako znaš da je Nik u Indiji?“, upita Džoana. „Možda je još... još negde u Kaliforniji.“

„Ne, prošao je carinu u Bombaju. To sam uspela da saznam. Zabeležili su njegov broj pasoša kad su mu dali vizu.“

„Kevo, ja ne mogu u Indiju. Nemam... nemam vremena. S Nikom će biti sve u redu. Sigurno će ti se uskoro javiti.“

„Džoana, to ti je jedini brat!“

„Žao mi je, kevo. Ne brini se za Nika. Kasnim na posao. Moram sada da idem.“

„Pa, onda ću morati sama da odem u Indiju“, izjavila je keva.

„Kevo!“, povika Džoana. „Ne možeš na takav put u tvom stanju i tvojim godinama. Moraš da se odmaraš.“

„Ali nema nikoga drugoga ko bi otišao.“

„Kevo, zasad ne preduzimaj ništa. Obećaj mi da nećeš. Sigurno sam da će ti se Nik brzo javiti. Vrlo brzo!“

„Pa dobro“, slabašnim glasom je rekla keva. „Još malo ću pričekati. Nisam smela da mu dozvolim da ode da živi sa svojim glupim ocem. Pokušao je da otruje i neku nedužnu devojkicu u Santa Krusu. I on je bio taj koji je provalio u moju kuću i napisao onu strašnu poruku na ogledalu. Lens misli da ga treba zatvoriti, bar dok ne napuni 24 godine. Sklona sam da se složim. Šta ti misliš, Džoana?“

„Nik je samo... na pogrešnom putu, majko. Teško je podneo... razvod i sve to.“

„Ah, da, ja sam za sve kriva!“, vrisnu keva. „Uvek su krivi roditelji!“

Čoveče, najzad je počela da shvata.

„Kevo, ne brini se. Nik će te uskoro nazvati. Moram da idem. Zdravo.“

Džoana je izašla iz svoje sobe i besno me pogledala. „Da si se još danas javio kevi!“

„Dobro“, opušteno sam rekao. „Ionako sam to namera-
vao.“

Džoana uze službeni kaput i putnu torbu. Izgledala je izne-
nađujuće privlačno u plavoj uniformi. Stručno naneta šminka
prikrila joj je podočnjake.

„Vraćam se u petak uveče“, rekla je. „Nastoj da se ne uvališ
u nove neprilike.“

„Dobro.“

„Ako me bude tražio čovek po imenu Filip Dindi, reci mu
da ne želim da pričam s njim. Nikad više. I reci mu da ne mora
da se brine, neću ništa reći njegovoj ženi.“

„Šta to?“, upitao sam.

„Ne tiče te se, pametnjakoviću.“ Otvorila je vrata, a onda
zastala. „Imaš li novca?“

„Desetak dolara“, slagao sam.

Džoana otvori torbicu i izvadi dve dvadesetice. „Više nemam.
Nisam ja odgovorna za tebe, Nik.“

„Hvala, Džoana“, zahvalno sam rekao. „Žao mi je što sam
ti na teretu. Srećan put.“

„Zbogom, Nik. I ne ulazi u moju sobu. Znam kakvo si nju-
škalo.“

„Nisam“, uvređeno rekoh.

Tri dana potpune slobode na tuđi račun! Pitam se da li bi
trebalo da dozvolim da se Fransoa nabacuje Kimberli?

11 sati pre podne. Kad sam se vratio sa prežderavanja krof-
nama, moja slatka republikanska cimerka već je bila otišla na
fakultet. „Pa, rešimo i to“, rekao sam svom alter egu. Stavio
sam ploču Ravija Šamara i nazvao kevu u Oukland. Javila se
posle drugog zvona.

„Nik! Jesi li to ti?“

„Ja sam, kevo.“

„Gde si?“

„U Indiji, kevo. Ovo je međunarodni poziv.“

„Nik, da si se odmah vratio kući!“

„Žao mi je, kevo. Mislim da je bolje za sve da neko vreme
ostanem ovde. Žao mi je što sam ti izazvao toliko teškoća.“

„Gde si, Nik? Kako preživljavaš?“

„Ne brini se, kevo. Sve je u redu. Zaposlio sam se kod pristoj-
ne porodice, dajem časove iz matematike.“

„Kod koje porodice? Gde?“

„To ti ne mogu reći, kevo, ali vrlo su dragi i vrlo bogati. On
je imućan poslovni čovek. Upoznao sam ga u avionu. Dugo i
ugodno smo razgovarali. Sva njegova deca su imala jedinice iz
algebre pa me je pozvao da stanujem u njegovoj vili i poduča-
vam ih. Sjajno mi je. Imam čak i svog slugu, zove se Ravi. Ne,
hvala, Ravi, više ne bih jeo somose.“

„Nik, lažeš li ti to mene?“

„Ne, kevo, stvarno. Vrlo sam zadovoljan. I na sigurnom
sam. Učim da sviram sitar. Upravo mi je došao učitelj. Otac
kaže da će me poslati u dobru privatnu školu kako bih postao
obrazovan gospodin. Ovde me svi zaista vole.“

„Koliko godina imaju deca?“, pitala je. „I jesu li dečaci ili
devojčice?“

„I jedno i drugo. Ima ih mnogo. Dvanaest, čini mi se. Svih
godišta.“

„Ima li taj čovek ženu?“, sumnjičavo je upitala. „Da nije
možda... nije možda...“

„Ne, kevo, oženjen je. Štaviše, ima tri žene. Ali one se dobro
slažu. Slušaj, kevo, ovi međunarodni pozivi koštaju 95 rupija
minut.“

„Niki, reci mi svoju adresu. Kako ću ti pisati? I koji ti je broj
telefona?“

„Žao mi je, kevo. Biće bolje da te ja zovem. Ne brini se, zvaću te što češće budem mogao.“

„Niki, operi svu hranu pre nego što je pojedeš. Tamo ima strašnih bolesti. Ako se razboliš, odmah me nazovi.“

„Dobro, kevo. Ne brini se za mene. Pozdravi mi Lensa. I srećan rođendan.“

„Niki“, rekla je keva cmizdreći, „setio si se!“

„Đenja, kevo.“ *Klik.*

„Popušila je priču“, reče Fransoa.

„Totalno“, odgovorio sam.

1 i 20 posle podne. Iznenadilo me je kucanje na vratima dok sam pregledao Džoanine bankovne izvode. Finansije su joj u jednako groznom stanju kao i privatni život. Brzo sam zatvorio fioku, na prstima otišao do vrata i povirio kroz špijunku. U hodniku osvetljenom fluorescentnom svetiljkom stajala je 105-godišnja žena oslanjajući se na aluminijumsku hodalicu. Oprezno sam odškrinuo vrata.

„Da?“, rekao sam.

„Ko si ti?“, upitala je.

„Ja sam, ovaj, Fransoa... hoću da kažem, Frenk Dilindžer“, odgovorio sam, setivši se da joj ne kažem pravo ime. „Džoanin prijatelj. A ko ste vi?“

„Ja sam Berta Ulanski, stanujem preko puta. Htela bih svoje kasete.“ Uprkos godinama, lice joj je bilo pažljivo našminkano. Olovkom je iscrtala tanke obrve, a na lažne trepavice nanela je tako debelo crnu maskaru da su joj trunke poput onečišćenog snega padale na grube obraze.

Zbunio sam se. „Molim?“

„Moje kasete, moje kasete“, navalila je. „Džoana mi uvek donese kasete. Već sam pripremila spisak.“

„Ovaj, Džoana sada nije tu. Otišla je na posao, gospođo Ulanski.“

„Ja sam *gospođica* Ulanski, mladiću“, dunula je. „Iz profesionalnih razloga nikada nisam uzela prezime svog pokojnog

muža.“ Spustila je pogled na moja stopala. „Jesu li ti noge slomljene?“

„Pa... nisu“, priznao sam.

„Onda pokret, Frenk. Moraš da stigneš tamo pre dva da bi dobio penzionerski popust.“

4 i 10 posle podne. Kad sam se vratio iz video kluba, moja starija susedka pozvala me je da s njom pogledam film. Verovali ili ne, moja sestra je susedka prave bivše glumice. Gospođica Ulanski glumila je kao profesionalna statistkinja u više od 400 filmova, a počela je 1930. godine kao kabaretska drolja u *Maroku*.

„Jozef fon Šternberg snimio je taj film s Garijem Kuperom i Marlenom Ditrih“, napomenula je, s naporom pomerajući staro amorfnu telo na ružičastoj fotelji od velura koja je stajala pred najvećim televizorom koji sam ikada video izvan picerije.

„Oh, Gari Kuper!“, uzviknuo sam. „Jeste li imali prilike da ga upoznate?“

„Naravno“, dunula je. „Frenk, vi obožavatelji to, čini se, ne znate, ali statisti su jednako važni kao i glumci. Mi stvaramo kontekst kako bi drama bila verodostojna. Danas producenti pokušavaju da štede pa snimaju na ulicama s amaterima. A polovina tih budala gleda pravo u kameru. I to ti je kraj realizma. Da smo se mi usudili da pogledamo u kameru, odmah bismo dobili otkaz. Ali bili smo profesionalci, znali smo kako se to radi.“

„Kakav je bio Gari Kuper?“, uzbuđeno sam upitao.

„Bio je vrlo prijatan mladić“, rekla je. „Bar u ono vreme. Imao je lažne zube. Sve do jednog. A umetak za kosu koštao ga je 5000 dolara, što je u ono vreme bilo pravo bogatstvo, veruj mi. Čula sam da su kosu skupljali dlaku po dlaku od neke porodice u Finskoj.“

„Gari Kuper je nosio umetak?“, uzviknuo sam.

„Naravno“, rekla je. „Kada su snimani vesterni morali su da koriste poseban lepak da mu se ne bi pomerao. Od toga bi mu se strašno upalilo teme. Jadnik.“

Danas smo gledali film *Nikad nisi bila lepša* iz 1942. godine, mjuzikl s Fredom Asterom, Ritom Hejvort i Bertom Ulanski u ulozi devojke na zabavi. Kada se pojavila na ekranu, gospođica Ulanski pritisnula je dugme za pauzu.

„Vidi, eno me tamo, u večernjoj haljini od kineske svile, pored one palme“, ponosno je rekla.

Na divovskom ekranu, uglađeni milioner Adolf Manžu priredio je elegantnu zabavu u svojoj vili u Južnoj Americi. Među nepokretnim gostima, zamrznutu u crno-beloj tehnici, prepoznao sam svoju domaćicu – mnogo vitkiju, s pola veka manje bora.

„Gospođice Ulanski, bili ste vrlo lepi“, rekoh.

„Ne, nisam“, mrtva-hladna je rekla i pritisnula dugme da se film nastavi. „Imala sam zgodno ali obično lice. Nisu hteli da statisti budu preterano privlačni. Jer nisu hteli da zasenimo zvezde. Ali, gledaj, prilično sam dobro plesala. To ti je fokstrot. Bil Selter nas je naterao da četrnaest puta snimamo tu scenu. Uh, kako su me bolele noge.“

„Ko vam je bio partner?“

„Momak koji se zvao Doakes Farli“, odgovorila je. „Dobar je plesač, ali mu je strašno zaudaralo iz usta. Naravno, umro je. A ono je njegov dečko Džim, s njim pleše Evelin. Bile smo neko vreme cimerke u dolini San Fernando, dok nisam srela svog muža, Toma.“

„Je li i on bio statista?“

„Ne. Tom nije u filmskoj industriji. On je računovođa. Umro je 1972. godine. Od srčanog udara.“

„Uh, Rita Hejvort je bila veoma lepa“, rekoh.

„Nije bila tako lepa dok je bila Rita Kansino“, odgovorila je gospođica Ulanski. „Elektrolizom su joj promenili liniju vlasišta. Pre toga izgledala je kao meksička seljanka.“

„Ma nemojte! A kakva je bila?“

Gospođica Ulanski se osvrte i onda tiho reče: „Opsednuta.“

„Stvarno?“

„Opsednuta“, ponovila je. „Zato je Orson morao da se razvede od nje. A svi znaju da je on pravi intelektualac. Rita i jede kao konj. Uvek se mučila s kilogramima.“

„Ovaj, gospođice Ulanski“, rekao sam. „Mislim da su oni umrli.“

„Znam“, uvređeno je rekla. „Nisam prestala da čitam novine iz struke.“

Zaključio sam da gospođica Ulanski glagolska vremena voli da koristi slobodnim stilom. Dok smo gledali film, još ga je nekoliko puta zaustavila kako bi mi pokazala svoje prijatelje i ispričala tračeve.

Uzdahnula je kad su se pojavile reči *The End*. „Taj film mi je oduvek bio drag“, rekla je i premotala ga. „Naravno, Džerom Kern nikada nije napisao lošu pesmu.“

„Kakav je bio Fred Aster?“, upitao sam. „To mi je jedan od najdražih glumaca.“

„Fred mi je drag“, zamišljeno je rekla. „A nije bio ni čudan, ako shvataš šta hoću da kažem. Bar koliko sam čula. A to je retkost u njegovoj profesiji. Naravno, njegov umetak se prilično dobro vidi. I vrlo je nizak.“

„Fred Aster je bio nizak?“, iznenađeno sam upitao.

„Gotovo patuljak. U svim ljubavnim scenama s Ritom stajao je na stoličici. Tridesetih godina *RKO* mu je platio časove da nauči da pleše u cipelama s umecima. Najpre su pokušali sa štakama, ali videle su se ispod pantalona.“

„Nisam to znao!“

„Da, a znaš sve ono stepovanje iz njegovih filmova?“

„Naravno. Bio je sjajan.“

„Samo što to nije bio on“, šapnula je.

„Nije?“, uzvratio sam šapatom.

„Ne. Bio je to crnac koga su za te numere tajno dovodili iz Harlema. A onda su mu nalepili Fredovu glavu. Sve je bilo zataškano. Čak ni Džindžer nije to znala.“

„To je neverovatno!“, uzviknuo sam.

„Ćuti o tome, Frenk“, rekla je. „Holivud plaća siledžije da zadrže u tajnosti tako eksplozivne informacije.“

Kad sam se vratio u stan, na Džoaninoj telefonskoj sekretarici našao sam ovu poruku od keve: „Dobra vest, Džoana. Ne moramo više da se brinemo. Upravo sam razgovarala s Nikom iz Indije. Živi s finom porodicom, možda će ga naučiti ponašanju i razboritosti. Kakvo bi to bilo čudo. Lens kaže da dok god Nik nije tu pa ne mogu da mu sude, nas ne mogu da smatraju odgovornima za štetu od požara. A ni ona devojka koja ga je cinkarila neće dobiti ni centa. Pa je Nikovo bekstvo u Indiju možda najbolje što je moglo da se desi. Meni neće nimalo smetati da ga se oslobodim na neko vreme. Ah da, tvog groznog oca tuže, traže odštetu od 3,5 miliona dolara zbog neke opasne neonske reklame koju je Nik našao i prodao nekom čoveku, koga je reklama onda ubila. Srećom, to nije moj problem. Lično, pokojnikovoj porodici želim sve najbolje. Da su bar tražili više! Sad moram da idem. Lens me večeras izvodi da proslavimo moj rođendan – kojeg se ti očigledno nisi setila.“

Tri i po miliona dolara! Ti ljudi sanjaju. Od mog nezaposlenog i dekontiranog oca Fazijeva porodica bi možda mogla da kupi tri i po dolara. Što je, sa zadovoljstvom mogu da kažem, mnogo više nego što će dobiti oni izdajnici Levak i Mili.

6 i 30 predveče. Kimberli se upravo vratila kući posle napornog dana provedenog u usvajanju poslovne teorije.

„Dobra vest, Kimberli“, rekao sam. „Džoana je rekla da mogu da spavam na njenom krevetu dok je nema, pa mi nekoliko dana neće biti potreban tvoj kauč.“

Kimberli je tobože ravnodušno slegnula ramenima, ali video sam da u glavi preračunava učinak novih okolnosti na njene trenutne prihode.

„Hoće li Mario svraćati večeras?“, upitao je Fransoa.

„Ne znam“, rekla je listajući poštu. „Zašto pitaš?“

„Pa, mislio sam da bismo možda mogli da odemo u bioskop, ili tako nešto“, rekao je Fransoa.

„Ko? Ti i Mario?“

„Hm, ne. Ti i ja“, rekao je Fransoa. „Ja častim.“

„Žao mi je, Nik. Moram da radim na svom marketinškom planu.“

„Častio bih te i kokicama“, rekao je uporni Fransoa.

„Žao mi je, Nik“, rekla je, odlazeći u svoju sobu. „Može neki drugi put.“

Zatvorila je vrata za sobom.

„Sviđam joj se, to je očigledno“, reče Fransoa.

„Zašto je onda zaključala vrata?“, upitah.

„Zbog iskušenja“, odgovorio je. „Primorava sebe da odoli iskušenju.“

SREDA, 26. novembar

Danas smo gledali crno-beli film iz 1942. godine, *Priču o gradu* s Ronaldom Kolmanom, Džin Artur, Kerijem Grantom i Bertom Ulanski u ulozi razdražene građanke. Keri je glumio (ne baš uverljivo) radnika radikala optuženog za podmetanje požara. Možda je Džon Garfield te nedelje snimao nešto drugo.

Posle filma, gospođica Ulanski mi je ispričala sve tračeve.

„Keri Grant i Ronald Kolman se međusobno mrže“, rekla je. „Obojica su Englezi. Svi engleski glumci u Holivudu se mrže.“

„Zašto?“

„Jer su rivali za iste uloge. Svi odu na audiciju za istu ulogu, a onda je dobije Lesli Hauard. Njega su naročito prezirali. Čula sam da nije umro prirodnom smrću.“

„Ma nemojte!“, radoznalo sam uzviknuo. „A kakav je bio Ronald Kolman?“

„Zaljubljen u samog sebe. Vrlo“, rekla je. „Onaj njegov baršunasti glas sasvim je lažan. Da si ga čuo tokom snimanja, pomislio bi da je pomoćni radnik. Ima grub naglasak i govori u falsetu. Osim toga, vrlo je nizak.“